

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 930/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Денић М. Љиљана адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд-Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље која је изјављена против одлуке о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 608/19 од 08.10.2019. године, у седници већа која је одржана дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље која је изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 608/19 од 08.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 608/19 од 08.10.2019. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П 2471/17 од 13.09.2018. године у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2471/17 од 13.09.2018. године усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате на основице ближе означене у ставу првом изреке ове пресуде за период од августа 2014. године до маја 2015. године, све у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 608/19 од 08.10.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и пресуда Основног суда у Прокупљу П 2471/17 од 13.09.2018. године у ставу првом изреке пресуде потврђена. Ставом другим изреке потврђено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом наведене пресуде, а жалба тужиље одбијена као неоснована.

Против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу одредбе члана 408. и 420. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужила поводом уплате припадајућих доприноса води поступак, већ је исте могла да потражује и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а одредбом члана 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који се ће трошкови надокнатити странци узети у обзир само оне трошкови који су били потребни ради вођења парнице.

Према члану 156. ЗПП тужилац ће надокнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод на тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога тужена је оспорила тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужиле која је успела у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези одредбе члана 420. ЗПП укинуо одлуку о трошковима парничног поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на повноно одлучивање.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић